

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 9CoPr/5/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7116214305
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Táňa Veščičíková
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2020:7116214305.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Táne Veščičíkovej a členiek senátu JUDr. Dany Popovičovej a JUDr. Gizely Majerčák v spore žalobkyne L.. G. Z., D.. XX.X.XXXX, H., O.. F.. Š.D. XXX/XXX, zast. JUDr. Katarínou Čorbovou, advokátkou, Advokátska kancelária, Košice, Žižkova 39, proti žalovanej Správa ciest Košického samosprávneho kraja, Košice, Námestie Maratónu mieru 1, IČO: 35 555 777, o zaplatenie 9.286,50 eur istiny s prísl., o odvolaní žalobkyne proti rozsudku 13Cpr/3/2016 zo 6.12.2018 Okresného súdu Košice I

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Stranám náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie (ďalej len „súd“) rozsudkom I. Žalobu zamietol a II. žiadnej zo strán náhradu trov konania nepriznal.

2. Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobkyňa, pôvodne vedenou pod spis. zn. 13Cpr/2/2014 domáhala zaviazat' žalovanú zaplatiť jej 15.013,92 eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 8,5 % ročne zo sumy 12.754,59 eur od 8.2.2014 do zaplatenia a nahradiť jej trovy konania, na tom skutkom a právnom základe, že medzi ňou a žalovanou bol založený pracovný pomer, že X.X.XXXX jej bola doručená výpoveď z pracovného pomeru z XX.X.XXXX, z obsahu, ktorej vyplynulo, že žalovaná s ňou končí pracovný pomer výpoveďou podľa § 63 ods. 1 písm. e) Zák. práce pre opakované menej závažné porušenie pracovnej disciplíny a, že jej uplynula výpovedná doba z pracovného pomeru so žalovanou XX.XX.XXXX. Na základe ňou podanej žaloby na Okresný súd Trebišov o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru súd rozsudkom 6Cpr/1/2011 26.9.2012 určil, že výpoveď daná žalobkyni žalovanou zo dňa XX.X.XXXX je neplatná. Predmetný rozsudok bol napadnutý odvolaním žalovanej, o ktorom rozhodol Krajský súd v Košiciach rozsudkom 2CoPr/1/2013 z 13.6.2013, ktorým potvrdil rozsudok. Oba rozsudky nadobudli právoplatnosť 9.8.2013. Žalobkyňa ešte pred podaním žaloby o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru vyzvala žalovanú písomným podaním z 8.7.2011, aby ju naďalej zamestnávala a pridelovala jej úlohy v intenciách prísl. ust. Zák. práce a uzatvorenej pracovnej zmluvy, čím oznámila žalovanej, že trvá na tom, aby ju naďalej zamestnávala. Žalovaná jej výzve nevyhovela a naďalej zotrvala na tom, že pracovný pomer s ňou bol ukončený v zmysle relevantných ust. Zák. práce a neumožnila jej výkon práce v súlade s obsahom pracovnej zmluvy. Po vyznačení právoplatnosti cit. rozsudkov žalovaná vyzvala žalobkyňu listom z 15.8.2013, aby 19.8.2013 opätovne nastúpila do zamestnania na jej pôvodné pracovisko do Trebišova. Žalobkyni uplynula výpovedná doba z pracovného pomeru so žalovanou XX.XX.XXXX, pričom žalovaná jej nevyplácala mzdu v období od 1.11.2011 až do 19.8.2013 napriek skutočnosti, že v zmysle § 79 ods. 1 Zák. práce nikdy nedošlo k ukončeniu jej pracovného pomeru so žalovanou. Podľa žalobkyne žalovaná jej dala neplatnú výpoveď

z pracovného pomeru v treťom štvrtroku 2011 a rozhodujúcim obdobím pre výpočet náhrady jej mzdy je druhý štvrtrok 2011. V rozhodujúcom období žalobkyňa dosahovala priemerný zárobok 766,00 eur mesačne. Hoci jej za mesiace máj a júl 2011 žalovaná nevyplatila osobný príplatok vo výške 269,00 eur mesačne, doplatila jej ho po právoplatnosti rozsudku o určení neplatnosti výpovede v septembri 2013, preto tieto osobné príplatky zahrnula do priemerného zárobku ňou dosiahnutou v druhom štvrtroku 2011. Z uvedeného dôvodu náhrada jej mzdy za obdobie od 1.11.2011 do 19.8.2013 je podľa nej 16.633,59 eur. Tvrdila, že má nárok aj na zaplatenie osobného príplatku vo výške 269,00 eur mesačne a príplatku za starostlivosť a vedenie služobného motorového vozidla vo výške 16,50 eur mesačne za obdobie od 1.7.2011 do 31.10.2011, spolu 1.142,00 eur, ktoré jej žalovaná odobrala len preto, že s ňou mienila skončiť pracovný pomer. Poukázala na to, že nebyť neplatného skončenia pracovného pomeru, bola by dosiahla odmenu pri príležitosti životného jubilea (50 rokov veku) vo výške 766,00 eur a žalovaná jej túto sumu vyplatila len vo výške 480,50 eur. Ďalej uviedla, že má nárok aj na zaplatenie 1.500,00 eur z titulu odmien za r. 2011, prvý polrok 2012 a druhý polrok 2012, ktoré by bola riadne dosiahla, ak by s ňou žalovaná neukončila pracovný pomer neplatne. V zmysle uzavretých kolektívnych zmlúv mala žalobkyňa podľa nej nárok taktiež na poukážky na relaxačné a regeneračné služby zo sociálneho fondu, ktoré jej v období, v ktorom bol jej pracovný pomer zo strany žalovanej neplatne ukončený, poskytnuté neboli. Preto žiadala od žalovanej taktiež náhradu za uvedené poukážky a to vo forme peňažného plnenia za r. 2011 v sume 30,00 eur a za r. 2012 v sume 48,00 eur. Celkovo tak nárok na náhradu mzdy žalobkyne v období od neplatného ukončenia pracovného pomeru až do času, kým jej žalovaná umožnila pokračovať v práci podľa bol 19.639,09 eur spolu s úrokmi z omeškania v zákonnej výške, počítané samostatne od splatnosti každej jednotlivkej mesačnej časti mzdy. Žalobkyňa poukázala na to, že po právoplatnosti rozsudku o určení neplatnosti výpovede jej žalovaná vyplatila 6.884,50 eur 16.9.2013 z titulu nárokov neplatného skončenia pracovného pomeru. Keďže do dňa podania žaloby žalovaná z titulu náhrady mzdy jej zaplatila iba 6.884,50 eur, voči nej stále evidovala pohľadávku na zaplatenie 12.754,59 eur spolu s úrokmi z omeškania.

3. Žalovaná na pojednávaní 11.5.2016 uznala nárok žalobkyne do výšky 4.586,59 eur istiny a úrokov z omeškania v sume 1.818,65 eur, preto súd rozhodol rozsudkom, právoplatným 30.5.2016 na základe čiastočného uznania 11.5.2016, ktorým zaviazal žalovanú povinnosťou zaplatiť žalobkyňu 4.586,59 eur a úroky z omeškania 1.818,65 eur, do troch dní od právoplatnosti rozsudku a vylúčil na samostatné konanie zvyšok nároku žalobkyne, v ktorom bude rozhodnuté aj o trovách konania. Vylúčený nárok o zvyšku nároku žalobkyne je vedený pod spis. zn. 13Cpr/3/2016. Po právoplatnosti rozsudku na základe čiastočného uznania žalobkyňa žiadala o zaplatenie 9.286,50 eur spolu s vyčísleným úrokom z omeškania v sume 2.773,14 eur, 9,5 % úrokom z omeškania zo sumy 856,50 eur od 12.1.2016 do zaplatenia, 9,25 % ročný úrok z omeškania zo sumy 285,50 eur od 12.1.2016 do zaplatenia, 9 % ročný úrok z omeškania zo sumy 2.528,50 eur od 12.1.2016 do zaplatenia, 8,75 % ročný úrok z omeškania zo sumy 3.903,00 eur od 12.1.2016 do zaplatenia a o 8,5 % ročný úrok z omeškania zo sumy 1.713,00 eur od 12.1.2016 do zaplatenia a zároveň žiadala priznať nárok na náhradu trov konania proti žalovanému vo výške 100 % (rozpis úrokov doručený súdu písomným podaním 7.3.2018). Žalobkyňa v písomnom podaní zo 7.3.2018 úrok z omeškania titulom nevyplatenia náhrady mzdy vyčíslila na 665,15 €. Žalovaná, o.i., poukázala na § 4 ods. 7 zák. č. 553/2003 Z. z. podľa ktorého zamestnávateľ je povinný písomne oznámiť zamestnancovi výšku a zloženie funkčného platu pri uzatvorení pracovnej zmluvy, pri zmene druhu práce alebo pri úprave funkčného platu. Zákon teda vraví o povinnosti písomne oznámiť výšku a zloženie funkčného platu zamestnancovi, nie o povinnosti doručiť toto oznámenie. Zákon č. 552/2003 Z. z. a zákon č. 553/2003 Z. z. neobsahujú špeciálnu úpravu o doručovaní, preto sa pri doručovaní s princípom subsidiarity využíva úprava obsiahnutá v Zákonníku práce teda v zákone č. 311/2001 Z. z. Odkázal aj na znenie § 38 ods. 1 Zák. práce podľa ktorého platí, že sa doručujú písomnosti zamestnávateľa týkajúce sa vzniku, zmeny a skončenia pracovného pomeru alebo vzniku, zmeny a zániku povinnosti zamestnanca vyplývajúcich z pracovnej zmluvy, že z tohto ust. je teda zrejmé, že podľa Zák. práce doručovať písomnosti týkajúce sa úpravy platu, prípadne mzdy doručovať netreba. Podľa žalovanej oznámenie o výške o zložení funkčného platu je len úkonom s de facto deklaratórnymi účinkami, pretože k určení výšky a zložení funkčného platu dochádza na základe zákona alebo jednostranne na základe rozhodnutia zamestnávateľa pri súčasnom rešpektovaní podmienok stanovených zákonom. Ak zamestnávateľ, teda žalovaná v rozhodnutí o plate zo 1.7.2011 upravila funkčný plat žalobkyne na 480,50 eur, konala plne v medziach zákona, pretože výška tarifného platu vyplynula z jej zaradenia do platovej triedy a platového stupňa, na príplatok za starostlivosť a vedenie služobného motorového vozidla už podľa zákona nemala nárok, keďže zverené vozidlo jej bolo s účinnosťou od 1.7.2011 odňaté a osobný príplatok jej zamestnávateľ odňal v súlade s § 10 ods. 2 zákona

č. 553/2003 Z. z., podľa ktorého o priznaní osobného príplatku podľa ods. 1 jeho zvýšení, znížení alebo odobratí rozhoduje zamestnávateľ na základe písomného návrhu príslušného vedúceho zamestnanca. Súd po vykonanom dokazovaní, vychádzajúc z § 1 ods. 1, 4 zák. č. 552/2003 Z.z. o výkone práce vo verejnom záujme, § 1 ods. 1 písm. b) a c), § 10 ods. 1, 2, § 14b, § 20 ods. 1 písm. a), § 29 ods. 1, 2 zák. č. 553/2003 Z.z. o odmeňovaní niektorých zamestnancov pri výkone práce vo verejnom záujme a o zmene a doplnení niektorých zákonov, § 79 ods. 1 Zák. práce (ich znenie citoval), urobil záver, že v konaní bolo nesporné, že žalobkyňa je zamestnaná u žalovanej od X.X.XXXX, Ž. X.X.XXXX jej doručila žalovaná výpoveď z pracovného pomeru podľa § 63 ods. 1 písm. e) Zák. práce., ktorá bola vyhlásená za neplatnú rozsudkom Okresného súdu Trebišov 6Cpr/1/2011-128 z 26.9.2012 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach 2CoPr/1/2013-159 z 13.6.2013, právoplatnými 7.8.2013. Nesporným bolo aj to, že žalobkyňa 8.7.2011 zaslala žalovanej oznámenie, prevzaté žalovanou 13.7.2011, že nesúhlasí s výpoveďou, a že trvá na ďalšom zamestnávaní. Žalovaná žalobkyňu vyzvala výzvou z 15.8.2013 na nástup do práce, ktorá do práce nastúpila XX.X.XXXX. Konštatoval, že daním neplatnej výpovede z pracovného pomeru žalobkyňi jej vznikol nárok na vyplatenie náhrady mzdy za obdobie od 1.11.2011 do 19.8.2013, že tento nárok si žalobkyňa vyčíslila vo výške 10.867,59 eur. Pri náhrade mzdy súd vychádzal z výšky funkčného platu, ktorý bol žalobkyňi určený rozhodnutím o plate z X.X.XXXX, ktorým jej bol priznaný tarifný plat vo výške 480,50 eur. Takto jej podľa názoru súdu vznikol nárok na náhradu mzdy za obdobie od 1.11.2011 do 19.8.2013, spolu v sume 10.352,59 eur a to za r. 2011 v sume 961,00 eur (2 x 480,50 eur), za r. 2012 v sume 5.766,00 eur (12x 480,50 eur), za r. 2013 v sume 3.363,50 eur (7x480,50 eur) a za august 2013 v sume 262,09 eur. Žalovaná jej túto sumu vyplatila vo výške 5.766 eur v septembri 2013 a na základe rozsudku na základe čiastočného uznania jej vyplatila 4.586,59 eur, spolu jej vyplatila 10.352,59 eur., t. j., sumu, na ktorú mala žalobkyňa nárok titulom náhrady mzdy pri neplatnom skončení pracovného pomeru. Ďalej uviedol, že úroky z náhrady mzdy si žalobkyňa uplatnila vo výške 665,15 eur, že žalovaná jej vyplatila tieto úroky až vo výške 1.818,65 eur. Dôvodil, že pri určení výšky náhrady mzdy vychádzal z rozhodnutia o plate z 1.7.2011, ktorého prevzatie žalobkyňou súdu nepreukázala, pričom toto rozhodnutie doručoval žalobkyňi pri doručovaní výpovede z pracovného pomeru 1.7.2011. Poukázal na to, že zák. č. 553/2003 Z. z. nesankcionuje nedoručenie rozhodnutia o plate neplatnosťou tohto rozhodnutia o plate, že o výške platu sa žalobkyňa dozvedela z tzv. výplatných pásov, ktoré prevzala za mesiace júl, august, september a október 2011, čo sama potvrdila v konaní, pričom mala možnosť už vtedy napadnúť neplatnosť tohto rozhodnutia o plate, čo však neurobila. Pri určení výšky nároku na náhradu mzdy žalobkyňi titulom neplatného skončenia pracovného pomeru nevychádzal z funkčného platu, ktorý mala žalobkyňa priznaný pred X.X.XXXX vo výške 766,00 eur, a ktorý zahŕňal aj osobný príplatok 269 eur a príplatok za starostlivosť a vedenie služobného motorového vozidla v sume 16,50 eur. Podľa názoru súdu priznanie osobného príplatku, príp. jeho odňatie patrí do výlučnej právomoci zamestnávateľa a tento osobný príplatok nie je nárokovateľný, preto mal za to, že žalobkyňi nepatrí osobný príplatok, keďže jej ho zamestnávateľ odňal na základe rozhodnutia o plate z X.X.XXXX. K tvrdeniu žalobkyne, že rozhodnutia o plate z X.X.XXXX bolo dodatočne vyhotovené žalovanou po určení neplatnosti skončenia pracovného pomeru v r. 2013 uviedol, že táto skutočnosť je nepravdepodobná, keďže svedok L.. N. - vedúci strediska S. H. podpísal prevzatie tohto rozhodnutia na riaditeľstve v Košiciach, túto skutočnosť nepoprel a nemohlo byť toto rozhodnutie vyhotovené dodatočne, až po skončení súdnych sporov, keďže s týmto svedkom skončila pracovný pomer žalovaná dňom XX.X.XXXX. To, že existovalo rozhodnutie o plate z X.X.XXXX svedčilo súdu aj to, že pri spracovaní mzdy žalobkyne za obdobie od júla do októbra 2011 z neho zamestnávateľ vychádzal pri vypočítaní mzdy žalobkyňi za toto obdobie. Súd nepriznal žalovanej okrem osobného príplatku ani príplatok za starostlivosť a vedenie služobného motorového vozidla, na ktorý si žalobkyňa uplatňovala nárok podľa § 14b zák. č. 553/2003 Z. z. Vychádzal z mailu zo 7.7.2011, v ktorom oznámil L.. N., vedúci strediska S. H. na riaditeľstvo do Košíc, že žalobkyňa odovzdala zverené vozidlo Ford Transit Conect na referát dopravy. Žalobkyňa tvrdila, že predmetné služobné motorové vozidlo odovzdala žalovanému až 31.10.2011, túto skutočnosť však nevedela súdu preukázať. Tvrdila, že ho používala aj v mesiacoch júl a august 2011, čo však neznamená, že po X.X.XXXX jej príplatok za toto vozidlo patril, aj keď toto vozidlo použila. Ďalej uviedla, že nebola zrušená dohoda o hmotnej zodpovednosti za toto vozidlo, že ju žalovaná nechala vozidlo používať a pokiaľ by na tomto vozidle bola vznikla škoda, uplatňovala by si ju voči nej žalovaná na základe tejto dohody. Súd konštatoval, že síce v dohode o hmotnej zodpovednosti za zverené vozidlo sa uvádzajú spôsoby zániku tejto dohody, avšak žalobkyňa tým, že odovzdala toto vozidlo X.X.XXXX na referát dopravy, zanikol jej nárok na vyplácanie príspevku za starostlivosť o služobné motorové vozidlo. K ďalšiemu nároku žalobkyne - k doplatku odmeny pri príležitosti životného jubilea, súd poukázal na to, že táto odmena jej bola vyplatená vo výške funkčného platu žalovanou správne podľa výšky funkčného platu na základe rozhodnutia o plate z X.X.XXXX a preto žalobkyňa nemá nárok na jeho doplatok. Urobil

záver, že žalovaná nemá nárok na náhradu za poukážky na relaxačné a regeneračné služby, pretože podľa kolektívnej zmluvy za r. 2011, 2012 platnej u žalovanej musela byť žalovaná po celé obdobie r. 2011 a 2012 v evidenčnom stave žalovanej ako svojho zamestnávateľa, čo nebola, pretože dostala výpoveď z pracovného pomeru v júli 2011 a, že tieto nároky nemožno subsumovať pod nároky zamestnanca pri neplatnom skončení pracovného pomeru podľa § 79, ods. 1 Zák. práce. Dospel k záveru, že žalobkyňa nemá právny nárok ani na odmeny, ktoré si uplatňovala za r. 2011 a 2012, pretože ide o nenárokovateľné položky, ktorých výšku si žalobkyňa sama stanovila v žalobnom návrhu. Z uvedených dôvodov, keďže nárok na náhradu mzdy bol žalovanou žalobkyňu uspokojený a vyplatený v plnej výške 10.352,59 eur, že úrok z omeškania jej bol priznaný vyšší, než na ktorý mala nárok z tejto náhrady mzdy, a ostatné nároky žalobkyne podľa názoru súdu jej nepatria, žalobu vo vylúčenej časti zamietol ako nedôvodnú. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 2 C.s.p. Konštatoval, že žalobkyňa i žalovaná mali vo veci úspech len čiastočný, preto žiadnej zo strán náhradu trov konania nepriznal.

4. Proti rozsudku podala v zákonnej lehote odvolanie žalobkyňa z odvolacích dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. d), f) a h) C.s.p.

5. V odvolaní opakovala skutočnosti a tvrdenia uvádzané v žalobe a v konaní pred súdom prvej inštancie. Nestotožnila sa so záverom súdu, lebo tento nevychádzal pri určení výšky nároku na náhradu mzdy titulom neplatného skončenia pracovného pomeru z funkčného platu, ktorý mala priznaný pred neplatným skončením pracovného pomeru vo výške 766,00 eur a ktorý zahŕňal aj osobný príplatok vo výške 269,00 eur, ako aj príplatok za starostlivosť a vedenie služobného motorového vozidla vo výške 16,50 eur. Pri určení výšky nároku na náhradu mzdy súd vychádzal z Rozhodnutia o plate z X.X.XXXX, ktorým jej mal byť údajne odňatý osobný príplatok, ako aj príplatok za starostlivosť a vedenie služobného motorového vozidla a ktorého samotnú existenciu počas celého konania spochybňovala. Opätovne zdôraznila, že X.X.XXXX jej nemohol byť odňatý celý osobný príplatok, keďže v tom čase ho už ani k dispozícii nemala, pretože jej ho žalovaná odňala na dobu neurčitú z dôvodu porušenia pracovnej disciplíny rozhodnutím z XX.X.XXXX. Trvala na tom, že osobný príplatok jej odňatý nebol a preto má zákonný nárok na jeho vyplatenie, keďže jej bol priznaný. Poukázala opakovane na to, že rozhodnutie o plate z X.X.XXXX, ktorým jej žalovaná odňala osobný príplatok, ako aj príplatok za starostlivosť a vedenie služobného motorového vozidla bolo vyhotovené žalovanou dodatočne po určení neplatnosti skončenia pracovného pomeru v r. 2013 a preto jej nemohlo byť doručené spolu s výpoveďou XX.X.XXXX, ako to tvrdil žalovaná. Záver súdu o existencii rozhodnutia o plate z X.X.XXXX v čase doručovania výpovede z XX.X.XXXX, podľa nej nemá oporu vo vykonanom dokazovaní. V súvislosti s tým poukázala na výpoveď svedka L.. N. (citovaný v bode 86. odôvodnenia rozsudku), na základe čoho záver súdu o existencii rozhodnutia o plate z X.X.XXXX v čase doručovania výpovede vyvedený z týchto dôkazov považuje za nelogický. Uviedla, že súd bez akéhokoľvek racionálneho odôvodnenia vyhodnotil výplatné pásky za obdobie júl 2011 až október 2011 tak, že s týmito páskami bola oboznámená, o údajnom rozhodnutí o plate z X.X.XXXX a že v súvislosti s tým nevyhodnotil dôkazy v súlade s § 191 ods. 1 C.s.p. Opakovala, že výpoveď svedka L.. N.. N. potvrdzuje to, že poprel, že by spolu s výpoveďou jej doručoval aj iné písomnosti, napr. aj rozhodnutie o plate. Zdôraznila, že v konaní, v ktorom sa rozhodovalo o neplatnosti skončenia jej pracovného pomeru na podklade rozhodnutia z XX.X.XXXX, ktorým sa jej odňal osobný príplatok za obdobie od 1.5.2011 na neurčito, nielen na dobu dvoch mesiacov. Vytýkala súdu, že túto skutočnosť v rozhodnutí neuviedol a že to nemohol uviesť, pretože v čase prebiehajúceho konania o neplatnosť skončenia pracovného pomeru rozhodnutie o plate z X.X.XXXX podľa nej neexistovalo a tvrdila, že bolo vyhotovené dodatočne po jeho skončení. Vytýkala súdu, že dospel k záveru, že rozhodnutie o plate z X.X.XXXX v čase doručovania výpovede existovala a to aj napriek tomu, že sa žalovanej nepodarilo preukázať jeho doručenie spolu s výpoveďou, ako to žalovaná od počiatku tvrdila. Opakovala, že na preukázanie tvrdenia o doručovaní rozhodnutia o plate z X.X.XXXX a jeho písomné oznámenie je len tvrdením žalovanej, ktoré sa nepodarilo preukázať a to, že bola s nimi oboznámená prostredníctvom výplatných pásek za júl až október 2011, považovala za účelové. Tvrdila, že tieto výplatné pásky za júl 2011 až október 2011 nie sú a nemôžu byť dôkazom o existencii údajného rozhodnutia o plate z X.X.XXXX a ani dôkazom o písomnom oznámení s takýmto údajným rozhodnutím. Vytýkala súdu, že si bez akéhokoľvek odôvodnenia osvojil výlučné tvrdenie žalovanej, že uvedené výplatné pásky preukazujú inak nepreukázané rozhodnutie z X.X.XXXX a nevzal do úvahy, že tieto pásky iba vychádzali z rozhodnutí o krátení platu naposledy z XX.X.XXXX. Opakovane poukazovala na to, že s údajným rozhodnutím o plate z 1.7.2011 nebola oboznámená, že bolo v rozpore s § 4 ods. 7 zákona č. 553/2003 Z.z., že žalovaná písomne neoznámila výšku a zloženie funkčného platu pri jeho zmene. Ďalej uviedla, že súd nesprávne právne posúdil § 4 ods. 7 cit. zákona, keď ho

vyložil tak, že písomné neoznámenie o zmene funkčného platu nemá za následok neplatnosť takéhoto rozhodnutia, že týmto výkladom poprel akýkoľvek jeho význam a postupoval zároveň v rozpore s čl. 2 tretia veta Zák. práce (jeho znenie citovala). Ďalej zdôraznila, že ak bol osobný príplatok žalovanou priznaný a niet rozhodnutia, ktorým by jej ho odobral, je jeho povinnosťou ako zamestnávateľa tento príplatok jej vyplatiť, že je po priznaní až do momentu jeho odobratia v súlade s postupom upraveným podľa zák. č. 553/2003 Z.z. nárokovateľnou zložkou k platu za celé obdobie, za ktorý bol priznaný. Vo vzťahu k nepriznaniu príplatku za starostlivosť a vedenie služobného motorového vozidla a jeho odôvodneniu súdom, ktorý vychádzal iba z mailu zo 7.7.2011, ktorým L.. N. oznamoval na riaditeľstvo do Košíc, že odovzdala služobné motorové vozidlo 1.7.2011, vytýkala súdu, že nechal do úvahy výpoveď svedka B.. N., ktorý na pojednávaní 26.10. uviedol, že na stredisku S. H. ku každému služobnému motorovému vozidlu boli k dispozícii dve vyhotovenia riadnych kľúčov, z toho jediným disponoval len zamestnanec, ktorý mal služobné motorové vozidlo zverené do starostlivosti a tento kľúč má pri sebe a druhý náhradný kľúč sa nachádzal na referáte dopravy a mohli ho používať aj iní zamestnanci, že okrem riadneho kľúča k služobnému motorovému vozidlu mali zamestnanci k dispozícii aj elektronický, tzv. Dallas kľúč, ktorý slúžil na identifikáciu vodiča na prihlásenie sa pred jazdou a odhlásenie sa po jazde s vozidlom a že vo svojom vyjadrení zo 7.3.2018 poukázala na to, že týmito obidvoma kľúčmi disponovala a mala ich pri sebe ešte v mesiacoch júl až október 2011, že ak mala oba kľúče pri sebe, nemohla služobné motorové vozidlo odovzdať X.X.XXXX tak, ako to tvrdí žalovaná v maili. Zdôraznila, že v rozhodnutí o plate z X.X.XXXX, ktorým jej mal byť odňatý aj príplatok za starostlivosť a zverenie služobného motorového vozidla jej mal byť doručovaný ešte X.X.XXXX. Čo sa týka ostatných nárokov, uviedla, že tieto si uplatnila z titulu náhrady škody, ktorá jej vznikla v priamej príčinnej súvislosti s tým, že s ňou žalovaná neplatne skončila pracovný pomer a neprideľovala jej prácu, pričom ak by sa tohto protiprávneho konania nebola dopustila, tieto plnenia by bola dosiahla. Pokiaľ ide o doplatok odmeny pri príležitosti životného jubilea vo výške 285,50 eur, tvrdila, že aj pri tomto rozhodovaní o jej nároku súd vychádza z nesprávneho skutkového zistenia, keď odôvodnenosť, ako aj výšku tohto uplatneného nároku posudzoval podľa Rozhodnutia o plate z X.X.XXXX a nie podľa Rozhodnutia o plate z 30.7.2010, na základe ktorého bol priznaný funkčný plat vo výške 766,00 eur. Ďalej tvrdila, že súd nesprávne právne posúdil aj jej nárok na náhradu za poukážky na relaxačné a regeneračné služby, keď uviedol, že tento jej prislúchal, pokiaľ by bola vedená počas celého obdobia v evidenčnom liste žalovanej, čo nebola v dôsledku doručenia výpovede z XX.X.XXXX, že súd opomenul skutočnosť, že s ňou zamestnávateľ ukončil pracovný pomer neplatne a pokiaľ by tak nebol urobil, bola by naďalej vedená ako zamestnanec v evidenčnom liste a že si uplatňuje náhradu za poukážky na relaxačné a regeneračné služby ako nárok na náhrady škody (§ 192 ods. 1 Zák. práce) a že z rovnakého titulu si uplatnila nárok na zaplatenie odmien za r. 2011 a 2012, ktoré jej napokon súd nepriznal, s čím sa tiež nemôže stotožniť. Žalobkyňa, o.i. poukázala na to, že nemohla napadnúť rozhodnutie o plate z X.X.XXXX, o ktorom nevedela a že o tomto rozhodnutí sa dozvedela až v tomto súdnom konaní. Opakovala, že po priznaní zamestnávateľom sa tarifný plat, osobný príplatok a príplatok za vozidlo stávajú nárokovateľnou zložkou platu, ktorú nemožno svojvoľne odňať. Zdôraznila, že žalovaná nepredložila žiadne potvrdenie, upozornenie, či iný dokument, ktorý by mal preukazovať, že jej pracovný výkon musel byť pre nespokojnosť vyhodnotený k X.X.XXXX tak, že jej bol odňatý príplatok a tým upravený aj funkčný plat. Poukázala na to, že v konaní pred súdom o neplatnosť skončenia pracovného pomeru s ňou bol súd toho názoru, že si plnila svoje povinnosti príkladne, že z jej strany k žiadnemu porušeniu pracovných povinností nedošlo, teda že neboli dôvody na danie výpovede z tohto dôvodu. Opätovne poukázala na to, že podľa rozhodnutia súdov v konaní o neplatnosť skončenia pracovného pomeru neporušila pracovnú disciplínu ani menej závažným spôsobom, že pracovala príkladne, napriek tomu, že na tieto rozhodnutia opakovane poukázala, súd pri rozhodovaní o predmetnej veci na ne neprihliadal a úplne ich opomenul. Zdôraznila, že ak zákon č. 553/2003 Z.z. v § 10 ods. 2 stanovuje, že na základe písomného návrhu príslušného vedúceho zamestnanca rozhodne zamestnávateľ o priznaní, zvýšení, znížení alebo odňatí osobného príplatku, že je zřejmé, že musí existovať návrh a jeho odsúhlasenie, že dva samostatné úkony v danom prípade neexistovali, v dôsledku čoho postup žalovanej nemôže požívať právnu ochranu. Opakovala, že v rozhodnutí z 1.7.2011 takýto návrh o odňatí osobného príplatku chýba, ktorý návrh mal podať, stanovisko k nemu prikladá príslušný námestník až následne ho odsúhlasí alebo neodsúhlasí riaditeľ. Zdôraznila, že nevypracovaný návrh na opravu platu žalovaná porušila vlastnú organizačnú smernicu OS - Personálne činnosti, v ktorej sú podrobne popísané všetky činnosti týkajúce sa personalistiky a miezd. Zdôraznila, že v prípade, ak by žalovaná aplikovala výklad § 10 ods. 2 zák. č. 553/2003 Z.z. spôsobom, ktorý používa, že zamestnanci odmeňovaní v zmysle daného právneho predpisu by nemali žiadnu právnu istotu o tom, že im osobný príplatok zamestnávateľ neodoberie hocikedy, aj bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu a to aj napriek skutočnosti, že dosahujú výborné pracovné výsledky, resp. vykonávajú prácu nad rámec

pracovných povinností. Zdôraznila, že žiadny zamestnávateľ nemôže konať svojvoľne a na základe voľnej úvahy. Vytýkala rozhodnutiu o plate z X.X.XXXX neodôvodnenosť a nepreskúmateľnosť. Ďalej uviedla, že podkladom na vyhotovenie rozhodnutia o plate nemôže byť nijaký neoverený nepodpísaný mail. Poukázala na to, že zápisnica o prevzatí vozidla alebo z údajného odovzdávania služobného motorového vozidla dňa X.X.XXXX neexistuje. Zdôraznila, že odovzdanie služobného motorového vozidla ju nikto nežiadal ani 1.7.2011, ani nasledujúce dni, počas plynutia výpovednej doby. Opakovala, že služobné motorové vozidlo používala aj sa o neho riadne starala, v súvislosti s výkonom povolania aj dohodou o hmotnej zodpovednosti. Opakovala, že kľúč od auta, ako aj dallas kľúč odovzdala až k termínu 31.10.2011, keď odchádzala zo zamestnania po uplynutí výpovednej doby. Zdôraznila, že všetky veci, za ktoré mala zodpovednosť odovzdala podľa pokynov v uvedenom liste SCKSC č. ÚE 2011-200-241 z 20.7.2011, v ktorom ju žalovaná žiadala, aby všetky doklady, podklady, kľúče a iné veci, ktoré mala k dispozícii v súvislosti s výkonom dohodnutého druhu práce odovzdala ku dňu skončenia pracovného pomeru. Poukázala na to, že ide o určený postup pri skončení pracovného pomeru, ktorý je povinný zamestnanec dodržať. Vyrovnanie záväzku voči zamestnávateľovi k XX.XX.XXXX, t.j. ku dňu skončenia pracovného pomeru jej potvrdili svojimi podpismi zodpovední zamestnanci na výstupnom liste. Z toho jej vyplýva, že preukázala, že zverené služobné motorové vozidlo odovzdala žalovanej k XX.XX.XXXX. Ďalej uviedla, že v rozhodnutí z X.X.XXXX o plate nie je uvedené žiadne zdôvodnenie, prečo jej žalovaná odňala vozidlo a že takéto konanie považuje za svojvoľné. Nevyplácanie príplatku za služobné motorové vozidlo vníma ako zvyšovanie nátlaku zo strany žalovanej na jej osobu, aby sama od zamestnávateľa čím skôr odišla, keďže žalovaná X.X.XXXX už mala prijatú na jej miesto novú pracovníčku. Ďalej súdu vytýkala nesprávne vyhodnotenie dôkazov, že nesprávne uviedol, že v dohode o hmotnej zodpovednosti sa uvádzajú spôsoby zániku tejto dohody. Poukázala na to, že spôsoby zániku sú uvedené v bode 06/TV/08 o zverení SMV v súvislosti s výkonom povolania a že ani z podmienok uvedených v tejto dohode na základe ktorých by platnosť dohody zanikla, nenastala k X.X.XXXX. Tvrdila, že tým, že jej žalovaná neoprávnenne prestala príspevok za zverenie služobného motorového vozidla vyplácať a to aj napriek existujúcej a stále platnej dohode o zverení tohto motorového vozidla, že jej úmyselne spôsobila škodu a tak je plne oprávnená sa voči nej v tomto konaní domáhať. Ďalej tvrdila, že odmeny by mala dostať, lebo ich dostali všetci zamestnanci a že tieto sa majú rozdeľovať spravodlivo podľa určitých pravidiel, že vždy pracovala kvalitne, správne, načas, v súlade so zákonom, že vykonávala prácu navyše a že podľa žalovanej nemá dostať odmenu a tí zamestnanci, ktorí si neplnili svoje povinnosti, odmenu dostali. Tiež upozornila na to, že u žalovanej priemerná mzda z roka na rok sa zvyšuje, len jej klesá. Ďalej poukázala na údaje z rozboru výsledku hospodárenia žalovanej za prvý polrok 2012 a na výšku priemernej mesačnej mzdy THT, že jej mesačná mzda za prvý polrok 2012 klesla v porovnaní s prvým polrokom 2010 o 285,50 eur. Namietala, že jej skutočné posledné písomné podanie bolo z 25.10.2018, ktoré odovzdala priamo na súdnom pojednávaní 26.10.2018 a že v rozsudku je nesprávne uvedené, že jej posledným písomným podaním bolo podanie datované 7.3.2018. Ďalej vytýkala súdu, že neuviedol, že pred Okresným súdom Košice I je vedená žaloba pod sp.zn. 25Cpr/3/2014, ktorú podala proti žalovanej vo veci antidiskriminačnej žaloby z dôvodu porušenia zásady rovnakého zaobchádzania v pracovnoprávných vzťahoch. Tvrdila, že žalovaná ako zamestnávateľ porušila zásadu Zák. práce čl. 2 a následne aj § 13 ods. 3, že sa voči nej správala v rozpore s dobrými mravmi a že výkon práv a povinností vyplývajúcich z jej pracovnoprávných vzťahov zneužila na jej škodu. Navrhla rozsudok zmeniť a žalobe tak, ako si uplatnila, vyhovieť a zaviazat' žalovanú na zaplatenie jej nároku vo výške 9.286,50 eur spolu s vyčísleným úrokom z omeškania v sume 2.773,14 eur a s úrokom z omeškania do výšky 9,5% zo sumy 856,50 eur od 12.1.2016 do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 9,25% zo sumy 285,50 eur od 12.1.2016 do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 9% zo sumy 2.528,50 eur od 12.1.2016 do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 8,75% zo sumy 3.903,00 eur od 12.1.2016 do zaplatenia a s úrokom z omeškania vo výške 8,5% zo sumy 1.713,00 eur od 12.1.2016 do zaplatenia a priznať jej plnú náhradu trov konania.

6. Žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu uviedla, že skutkové zistenia súdu zodpovedajú vykonanému dokazovaniu a odôvodnenie rozsudku má podklad v zistenom skutkovom stave. Z uvedeného dôvodu zastávala názor, že ani jeden žalobkyňou uplatnený odvolací dôvod neobstojí, navyše z odvolania nie je zrejmé, čím odôvodňuje odvolací dôvod podľa písm. d) uvedeného ust. K jednotlivým detailným tvrdeniam, ktoré žalobkyňa v odvolaní uvádza sa žalovaná nevyjadruje z dôvodu, že ku všetkým týmto skutočnostiam sa už v priebehu konania viacnásobne a vyčerpávajúco vyjadrila a nemá význam zbytočne zaťažovať konajúci súd stále sa opakujúcou argumentáciou. Považovala za potrebné vyjadriť sa ku skutočnosti, ktorú považuje za rozhodujúcu v tomto spore a to je existencia rozhodnutia o plate z X.X.XXXX, ktorú žalobkyňa spochybňuje a tvrdí, že takéto rozhodnutie ňou bolo vyhotovené dodatočne

v r. 2013. V plnom rozsahu sa stotožnila so závermi súdu k tejto skutočnosti (bod 84.-87. rozsudku). Okrem toho dodala, že žalobkyni bol od X.X.XXXX vyplácaný funkčný plat vo výške 480,50 eur , bez osobného príplatku a bez príplatku za starostlivosť a vedenie motorového vozidla, že tieto zložky neboli vykázané ani vo výplatných páskach. Skutočnosť, že sa tieto zložky platu žalobkyni nevyplácali, nebola v tomto konaní sporná. Neobstojí teda tvrdenie žalobkyne, že „výplatné pásky za júl 2011 - október 2011 nie sú a nemôžu byť dôkazom o existencii rozhodnutia o plate z XX.XX.XXXX a vôbec nie dôkazom o písomnom oboznámení žalobkyne s takýmto údajným rozhodnutím ... a súd nevzal absolútne do úvahy to, že tieto výplatné pásky iba vychádzali z rozhodnutí o krátení platu naposledy z XX.XX.XXXX“ (str. 4, predposledný odsek odvolania), pretože rozhodnutie z XX.X.XXXX vôbec neriešilo príplatok za starostlivosť a vedenie motorového vozidla. Ak bol v aplikačnom programovom vybavení na spracovanie miezd u žalovanej od 1.7.2011 vedený funkčný plat žalobkyne aj bez príplatku za starostlivosť a vedenie motorového vozidla, nemohlo to byť na základe rozhodnutia z r. 2013 , ako to tvrdí žalobkyňa, ani na základe rozhodnutia z XX.X.XXXX. Aj uvedené skutočnosti sú teda dôkazom, že rozhodnutie o plate, ktorého existenciu žalobkyňa v priebehu celého konania aj v odvolaní spochybňuje, existovalo. Ďalej uviedla, že pre nenárokovateľnú zložku platu je charakteristická jej fakultatívna povaha, ktorú táto zložka stráca rozhodnutím zamestnávateľa o jej priznaní zamestnancovi. V takom prípade má rozhodnutie zamestnávateľa konštitutívny účinok. Či zamestnávateľ rozhodnutie prijme alebo neprijme a aký bude mať rozhodnutie obsah, záleží v prípade fakultatívnej zložky platu výlučne na úvahe zamestnávateľa. Osobný príplatok je nárokovateľný na vyplatenie len počas trvania jeho priznania a v tejto výške, nie však v prípade jeho odobratia, či zníženia. Zdôraznila, že súd prvej inštancie zrozumiteľne vysvetlil, že osobný príplatok má povahu tzv. nenárokovej súčasti platu a rozhodnutie o jeho výške je v plnej kompetencii zamestnávateľa. Je pravda, že podľa § 4 ods. 7 zák. č. 553/2003 Z.z. o odmeňovaní niektorých zamestnancov pri výkone práce vo verejnom záujme a o zmene a doplnení niektorých zákonov, je zamestnávateľ povinný písomne oznámiť zamestnancovi výšku a zloženie funkčného platu pri uzatvorení pracovnej zmluvy, pri zmene druhu práce alebo pri úprave funkčného platu. Ide však len o oznámenie o výške a zložení funkčného platu, nie je to akt, ktorý by sám osebe určoval zloženie a výšku funkčného platu. Navyiac, zákon neurčuje ani lehotu, v ktorej sa má tento úkon písomného oznámenia vykonať a nespája s ním ani žiadne dôsledky na samotné zoženie a výšku funkčného platu v prípade, že zamestnávateľ túto povinnosť poruší. Už zo samotného názvu vyplýva, že ide o oznámenie skutočností (výška a zloženie funkčného platu), ktoré už nastali (napr. splnenie zákonných predpokladov na zmenu tarifnej mzdy, priznanie alebo odňatie osobného príplatku a pod.). Okrem toho uviedla, že výška a zloženie funkčného platu vyplýva aj z mesačného vyúčtovania miezd (výplatné pásky), ktoré je vyhotovené v písomnej forme a ktoré bolo žalobkyni doručené. Na základe uvedených skutočností žalovaná navrhla rozsudok v celom rozsahu potvrdiť a stranám sporu nepriznať náhradu trov odvolacieho konania.

7. Žalobkyňa k vyjadreniu žalovanej k jej odvolaniu trvala na všetkých dôvodoch svojho odvolania a považovala ich za dané a riadne odôvodnené. Opakovala, že žiadne rozhodnutie o plate z 1.7.2011 neexistovalo, vzhľadom aj na rozhodnutie o odňatí osobného príplatku z XX.X.XXXX. Opätovne vytýkala súdu, že rozhodnutie o odňatí osobného príplatku z XX.X.XXXX a jeho dôvody súd nevzal do úvahy a že funkčný plat pred X.X.XXXX mal zahŕňať aj osobný príplatok, hoci jej bol práve rozhodnutím z XX.X.XXXX na dobu neurčitú odňatý. Mala za to, že súd sa mal zaoberať rozhodnutím o plate z X.X.XXXX vo vzťahu k existencii rozhodnutia o odňatí osobného príplatku z XX.X.XXXX so všetkými jeho dôsledkami, zrkadliacimi sa vo výplatných páskach za júl až október 2011. Tvrdila, že rozhodnutie je nepresvedčivé, čím bolo porušené jej právo na spravodlivý proces. Vo vzťahu k príplatku za vedenie a starostlivosť motorového vozidla opakovane tvrdila, že tento jej nebol odňatý tak ako to tvrdí súd, že jej jeho odňatie nikdy zákonným spôsobom neoznámila. Ďalej uviedla, že poukazovanie na písomnú formu výplatných pásek je v príkrom rozpore s dobrými mravmi a že nemôžu používať súdnu ochranu. Opakovala a zotrvala na svojich tvrdeniach uvedených v odvolaní.

8. Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p. - na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 380 ods. 1, 2 C.s.p. a rozsudok podľa § 387 ods. 1, 2 C.s.p. potvrdil ako vecne správny, lebo súd úplne zistil skutkový stav, správne ho právne posúdil, odôvodnenie rozsudku má podklad v zistení skutkového stavu a odvolací súd s jeho odôvodnením v celom rozsahu stotožňuje a na jeho dôvody v celom rozsahu odkazuje, na čom nič nemení ani podané odvolanie, ktoré nie je spôsobilé spochybníť správnosť rozhodnutia súdu prvej

inštancie a v ktorom sa v podstate opakujú skutočnosti uvádzané žalobkyňou už pred súdom prvej inštancie, s ktorými sa súd v odôvodnení rozsudku riadne a presvedčivo vysporiadal.

9. Žalobkyňa v odvolacom konaní uplatnila odvolacie dôvody uvedené v § 365 ods. 1 písm. d), f) a h) C.s.p., t.j. , že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. O.i., považovala rozhodnutie aj za nepreskúmateľné (odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) C.s.p.)

10. Ani jeden z vyššie uvedených odvolacích dôvodov nie je daný.

11. Podľa § 220 ods. 2 C.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

12. Odvolací súd nezistil, aby súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane - žalobkyni, aby uskutočňoval jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, preto tento odvolací dôvod nie je daný.

13. Pokiaľ žalobkyňa považuje napadnutý rozsudok za nepreskúmateľný, arbitrárny ide len o ním ničím nepodložený subjektívny názor. Žalobkyňa v odvolaní poukazuje na to, že súd sa s jej argumentáciou (ktorú uvádzala v odvolaní) vôbec nezaoberal a že z napadnutého rozsudku tak nie je zrejme vysporiadanie sa súdu s jej konkrétnou argumentáciou v tejto veci.

14. K uvedenému je potrebné uviesť, že súd sa dostatočne a presvedčivo vysporiadal s tou argumentáciou žalobkyne, ktorá bola pre správne právne posúdenie veci potrebná, zistený skutkový stav správne vyhodnotil , ktorý podradil pod správne ust. právneho predpisu a vyhodnotil tie skutkové zistenia, ktoré boli potrebné pre správne rozhodnutie súdu.

15. Je potrebné zdôrazniť, že odôvodnenie rozsudku nemá byť sumarizáciou celého obsahu súdneho spisu, alebo všetkých písomných podaní sporových strán a že je potrebné skoncentrovať do odôvodnenia rozsudku vždy iba podstatný obsah tých procesných úkonov a prednesov sporových strán, ktoré sú relevantné pre konanie a rozhodnutie. A to platí rovnako aj pre vykonané dôkazné prostriedky. Povinnosťou súdu je vždy vyrovnáť sa s argumentmi sporových strán, ktoré môžu mať vplyv na rozhodnutie.

16. Súd prvej inštancie sa, riadiac § 220 ods. 2 C.s.p., koncentroval a vysporiadal s podstatným obsahom procesných úkonov a prednesov sporových strán ako aj dôkazov, ktoré boli relevantné pre konanie a pre jeho rozhodnutie.

17. Podľa ustálenej súdnej praxe inými vadami, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie veci sú všetky vady prejavujúce sa v inom postupe súdu prvej inštancie pri dokazovaní v nesprávnom posudzovaní procesných otázok, ktoré neboli predmetom samostatného rozhodovania, chybnom poučovaní účastníkov a v ďalších nedostatkoch jeho činnosti, ku ktorým došlo v priebehu konania alebo v súvislosti s rozhodovaním, pričom spôsobilým odvolacím dôvodom nie sú bez ďalšieho, ale len vtedy, ak sú dôsledkom takeého porušovania predpisov procesného práva, ktoré mohlo mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

18. V odvolaní žalobkyne sa neuvádza žiadna skutočnosť, ktorá by zakladala existenciu tohto odvolacieho dôvodu, preto ani tento odvolací dôvod nie je daný.

19. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) C.s.p.), t.j., že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam sa týka chýb v zisťovaní skutkového stavu veci

spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre rozhodnutie súdu prvej inštancie je nesprávne, t. zn. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého spor posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne lebo nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, príp. zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 C.s.p., a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplývali, ani inak nevyšli počas sporu najavo alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas sporu najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov, príp. poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán sporu alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 až 193 C.s.p..

20. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku jednoznačne vyplýva, že súd vzal do úvahy iba skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, resp. vyšli počas sporu najavo a neopomenul žiadnu skutočnosť, ktorá z vykonaných dôkazov vyplývala, resp. vyšla počas sporu najavo, jeho skutkové zistenia nie sú založené na chybnom hodnotení dôkazov, nie je logický rozpor v hodnotení dôkazov, príp. poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán sporu alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti a výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo bolo zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 až § 193 C.s.p..

21. Právnym posúdením je činnosť súdu prvej inštancie, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t.zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú strany podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením veci je jeho omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach strán sporu).

22. Súd použil správny právny predpis, správne ho aj vyložil a na daný skutkový stav ho i správne aplikoval, t. zn. z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil správne závery o právach a povinnostiach sporových strán, na čom nič nemenia ani skutočnosti uvedené v odvolaní žalobkyne, v ktorom sa v podstate iba opakujú skutočnosti, s ktorými sa súd v odôvodnení napadnutého rozsudku presvedčivo a výstižne vyrovnal.

23. Odvolací súd sa stotožňuje v celom rozsahu so záverom a odôvodnením súdu prvej inštancie, že priznanie osobného príplatku, prípadne jeho odňatie patrí do výlučnej právomoci zamestnávateľa a že tento osobný príplatok nie je nárokovateľný a preto mal súd správne za to, že žalobkyni nepatrí osobný príplatok, keďže jej ho zamestnávateľ odňal na základe rozhodnutia o plate z X.X.XXXX (Rozhodnutie o plate z X.X.XXXX, fotokópia na č.l. 51).

24. Je potrebné poukázať na vykonané dokazovanie a listinné dôkazy v súdnom spise, ktoré súd v odôvodnení rozhodnutia uviedol a správne vyhodnotil, že v súvislosti s upozornením na porušenie pracovnej disciplíny a rozhodnutím o odňatí osobného príplatku z 11.3.2011 bola žalobkyni na obdobie mesiaca február 2011 (od 1.2.2011 do 28.2.2011) odňatá časť osobného príplatku vo výške 100,00 eur, že v súvislosti s listom z XX.X.XXXX zamestnávateľ žalobkyni odňal príplatok vo výške 100% za obdobie od X.X.XXXX W. XX.X.XXXX, t.j. vo výške 269,00 eur mesačne, ktoré odňatie sa vzťahovalo na obdobie dvoch mesiacov.

25. Je zrejmé, že zamestnávateľ je povinný vydať zamestnancovi oznámenie o výške a zložení funkčného platu (§ 4 ods. 7 zákona č. 553/2003 Z.z.), o.i. aj pri každej úprave funkčného platu.

26. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu, že žalovaná oznámila žalobkyni výšku a zloženie funkčného platu, čo, o.i. vyplývalo aj z rozhodnutia o plate z X.X.XXXX, ktorým rozhodnutím žalovaná určila s účinnosťou od 1.7.2011 žalobkyni funkčný plat, ktorý pozostával len z tarifného platu podľa § 7 cit.zák. vo výške 480,50€. V konaní nebolo sporné, že Rozhodnutie o plate žalobkyni napokon

žalovanou nebolo doručené, čo žalovaná ani netvrdila, iba tvrdila, že žalobkyni mal rozhodnutie o plate z X.X.XXXX doručiť L.. N.. N. - vedúci strediska spolu s výpoveďou z pracovného pomeru, ktoré prevzatie uvedenej listiny mal potvrdiť svojim podpisom. Napokon je zrejmé, že žalobkyňa odmietla prevziať výpoveď z pracovného pomeru danej jej žalovanou, ktorá mala byť doručovaná spolu s rozhodnutím o plate z 1.7.2011.

27. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu, že celkový nárok na náhradu mzdy žalobkyne za obdobie od 1.11.2011 do 19.8.2013 bol spolu 10.352,59 eur, vychádzajúc z Rozhodnutia o plate z X.X.XXXX o určení funkčného platu vo výške 480,50€ , že po odpočítaní už vyplatenej náhrady mzdy žalovanou vo výške 5.766,00 eur v septembri 2013 a čiastočnom uznaní tohto nároku 4.586,59 eur, spolu žalovaná žalobkyňa zaplatila sumu, na ktorú mala žalobkyňa titulom náhrady mzdy pri neplatnom skončení pracovného pomeru v sume 10.352,59 eur nárok, že jej vyplatil úroky z omeškania vo výške 1.818,65€ vo vyššej sume, keďže žalobkyňa si ich uplatnila v sume 665,15€, že žalovaná žalobkyni jej nárok v celom rozsahu vyplatila.

28. Odvolací súd, o.i., poukazuje aj na súdnu prax, že je v plnej kompetencii zamestnávateľa rozhodnúť o tom, či prizná svojmu zamestnancovi osobný príplatok alebo mu ho odníme a je zrejmé, že osobný príplatok je nenárokovateľnou zložkou mzdy.

29. Súdna prax (napr. rozsudok Najvyššieho súdu SR 5Cdo/128/2016) sa zjednotila aj na tom, že podľa § 4 ods. 7 zákona č. 553/2003 Z.z. zamestnávateľ je povinný písomne oznámiť zamestnancovi výšku a zloženie funkčného platu pri uzatvorení pracovnej zmluvy, pri zmene druhu práce alebo pri úprave funkčného platu, že nie je vylúčené, aby o zmenách osobného príplatku rozhodol priamo zamestnávateľ, ktorý tieto rozhodnutia, či už vo forme oznámenia o výške funkčného platu (prípadne v inej písomnej forme) vydáva ako jediný oprávnený, že pri opačnom výklade by mohlo dochádzať k situácii, že príslušný vedúci pracovník svojvoľne nikdy návrh nepodá a zamestnávateľ ako jediný oprávnený účastník v pracovnoprávných vzťahov vo vzťahu k zamestnancovi, by nemohol príplatok ani pri splnení všetkých predpokladov, len pre tento žalobkyňou tvrdý formálny nedostatok priznať.

30. Podľa § 10 ods. 1 a 3 cit. zák. zamestnancovi na ocenenie osobných schopností, dosahovaných v pracovných výsledkoch alebo za vykonávanie práce nad rámec pracovných povinností možno priznať osobný príplatok, o priznaní osobného príplatku, jeho zvýšení, znížení alebo odobratí rozhoduje zamestnávateľ na základe písomného návrhu príslušného vedúceho zamestnanca.

31. V predmetnej veci nebolo sporné z hľadiska skutkového, že oznámením o výške funkčného platu z X.X.XXXX - rozhodnutie o plate vydané žalovaným z X.X.XXXX bol žalobkyni znížený funkčný plat na 480,50 eur s účinnosťou od X.X.XXXX, ktorý pozostával z tarifného platu podľa § 7 cit. zákona v sume 480,50 eur, v ktorom rozhodnutí už chýbal údaj o osobnom príplatku žalobkyne a príplatku za starostlivosť a vedenie služobného motorového vozidla. Uvedeným rozhodnutím z X.X.XXXX bol odňatý žalobkyni osobný príplatok a rovnako aj príplatok za starostlivosť a vedenie služobného motorového vozidla, čím došlo k redukcii, resp. zmene funkčného platu určeného z obdobia spred X.X.XXXX, ktorý jej bol určený vo výške 766,00 eur.

32. Odvolací súd sa nestotožňuje s tvrdením žalobkyne, že uvedené rozhodnutie o plate z 1.7.2011 je neplatné z dôvodu, že jej nebolo doručené. K uvedenému je potrebné uviesť a stotožniť sa s vyjadrením žalovanej, poukazujúc na znenie § 4 ods. 7 zák. č. 553/2003 Z.z., avšak aj na to, že povinnosť písomne oznámiť výšku a zloženie funkčného platu zamestnancovi, neznamená povinnosť doručiť mu toto oznámenie do vlastných rúk. Zák. č. 553/2003 Z.z. a zák. č. 552/2003 Z.z. neobsahujú špeciálnu úpravu o doručovaní (lex specialis), preto sa pri doručovaní z princípu subsidiarity využíva právna úprava obsiahnutá v Zák. práce, teda zák.č. 311/2001 Z.z.

33. Podľa § 38 ods. 1 Zák. práce písomnosti zamestnávateľa týkajúce sa vzniku, zmeny a skončenia pracovného pomeru alebo vzniku, zmeny a zániku povinností zamestnanca vyplývajúcich z pracovnej zmluvy musia byť doručené zamestnancovi do vlastných rúk. To platí rovnako o písomnostiach týkajúcich sa vzniku, zmien a zániku práv a povinností vyplývajúcich z dohody o práci vykonávanej mimo pracovného pomeru. Písomnosti doručuje zamestnávateľ zamestnancovi na pracovisku, v jeho byte alebo kdekoľvek bude zastihnutý. Ak to nie je možné, možno písomnosť doručiť poštou ako doporučenú zásielku.

34. Z hľadiska platnosti rozhodnutia o plate R. X.X.XXXX je skutkové zistenie súdu prvej inštancie postačujúce a rovnako aj jeho právny záver na to, aby bolo rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdené ako vecne správne.

35. Navyše je potrebné poukázať aj na to, že pokiaľ je zamestnancovi stanovený plat jednostranným opatrením zamestnávateľa, ktoré je zamestnávateľ povinný vydať písomne (§ 4 ods. 7 zákona č. 553/2003 Z.z.), nie je nedostatok písomnej formy tohto právneho úkonu dôvodom jeho neplatnosti.

36. Z uvedených dôvodov sa možno stotožniť so skutkovými, ako aj právnymi závermi súdu, že zák. č. 553/2003 Z.z. nesankcionuje nedoručenie rozhodnutia o plate neplatnosťou tohto rozhodnutia. Na podporu uvedeného záveru svedčia aj ďalšie dôkazy, ktoré nepriamo podporujú to, že o výške platu sa žalobkyňa dozvedela aj z tzv. výplatných pásov, ktoré prevzala za mesiace júl, august, september a október 2011, čo sama potvrdila v konaní pred súdom prvej inštancie. Tvrdenia žalobkyne, že uvedené rozhodnutie o plate z X.X.XXXX bolo urobené účelovo a dodatočne, sú len dohadmi a ničím nepodloženými špekuláciami. Skutočnosť, že existovalo rozhodnutie o plate z X.X.XXXX súdu správne svedčilo aj to, že pri spracovaní mzdy žalobkyne za obdobie od júla do októbra 2011 z neho zamestnávateľ vychádzal pri vypočítaní mzdy žalobkyne za toto obdobie.

37. Odvolací súd sa stotožňuje aj so záverom súdu, vychádzajúc z vykonaného dokazovania, že príplatok za starostlivosť a vedenie služobného motorového vozidla, na ktorý si žalobkyňa uplatňovala nárok podľa § 14b zákona č. 553/2003 Z.z. jej nepatrí. Tvrdenie žalovanej, že používala zverené motorové vozidlo aj v mesiacoch júl a august 2011, by o. i., neznamenovalo samo o sebe, že jej po X.X.XXXX uvedený príplatok vo výške 16,50 eur mesačne patril, pričom z rozhodnutia o plate z X.X.XXXX vyplýva, že jej tento príplatok bol odňatý, ktoré rozhodnutie bolo vydané v intenciách a oprávneniach, ktoré priznáva zákon zamestnávateľovi. Odvolací súd poukazuje, o. i., aj na listinný dôkaz - mail z X.X.XXXX, z ktorého súd podporne vychádzal, v ktorom oznámil L. N. - vedúci strediska v H. na riaditeľstvo do Košíc, že žalobkyňa odovzdala zverené motorové vozidlo Ford Transit Conect na referát dopravy. Pokiaľ by motorové vozidlo žalobkyňa aj používala po 1.7.2011, neznamena to, že jej tento príplatok patrí, keďže ide o položku funkčného platu, ktorá jej patrí avšak len v tom prípade, ak jej bola priznaná a nebola zamestnávateľom odňatá.

38. Rovnako sa odvolací súd stotožňuje s právnymi a skutkovými závermi súdu prvej inštancie, že odmena pri príležitosti životného jubilea -50 r. bola žalobkyne vyplatená žalovanou v správnej výške vo výške jej funkčného platu 480,50 eur.

39. K správnym dôvodom uvedeným v rozhodnutí súdu prvej inštancie je potrebné dodať, že odmena je nenárokovateľná položka upravenú v § 20 zák.č. 533/2003 Z.z.

40. Podľa § 20 ods. 1 písm. c) zák. č. 533/2003 Z.z. zamestnávateľ môže poskytovať zamestnancovi odmenu za pracovné zásluhy pri dosiahnutí 50 rokov a 60 rokov veku až do sumy jeho funkčného platu.

41. Z cit. ust. vyplýva, že uvedenú odmenu zamestnávateľ môže a nemusí poskytnúť zamestnancovi za pracovné zásluhy pri dosiahnutí 50 rokov veku a že túto odmenu môže poskytnúť (nemusí), až do sumy jeho funkčného platu. Je teda na zamestnávateľovi, či a v akej výške odmenu zamestnancovi poskytne. Z uvedeného dôvodu je záver súdu o zamietnutí časti nároku žalobkyne na doplatenie odmeny z titulu dosiahnutia 50 rokov veku - 285,50 eur, do výšky funkčného platu 755,00 eur správny.

42. Podľa § 20 ods. 1 písm. a) zákona č. 553/2003 Z.z. zamestnávateľ môže poskytovať zamestnancovi odmenu za kvalitné vykonávanie pracovnej činnosti alebo za vykonanie práce presahujúcej rámec pracovných činností vyplývajúcich z dohodnutého druhu práce.

43. Vychádzajúc z cit. ust, vyplýva, že aj odmeny nárokované žalobkyňou za r. 2011 a to prvý a druhý polrok a prvý polrok a druhý polrok r. 2012 v sume 1.500,00 eur sú položky, na ktoré nie je právny nárok.

44. V prípade, že zamestnávateľ uvedené odmeny zamestnancovi neposkytne, nemožno konštatovať, že porušil svoje povinnosti a že by mu z toho titulu vznikla škoda tak, ako to tvrdí žalobkyňa.

45. Záver súdu, že žalovaná nemá nárok na náhradu poukážky za relaxačné a regeneračné služby, ktoré nároky nemožno subsumovať pod nároky zamestnanca pri neplatnom skončení pracovného pomeru podľa § 79 ods. 1 Zák. práce, že podľa kolektívnej zmluvy za r. 2011 a 2012 platnej u žalovanej musela byť žalovaná po celé obdobie r. 2011 a 2012 v evidenčnom stave žalovanej ako svojho zamestnávateľa, čo nebola, pretože dostala výpoveď z pracovného pomeru v júli 2011, je správny. K správnym dôvodom je potrebné dodať, že uvedený príspevok má slúžiť na regeneráciu a relaxáciu pracovníka, že zamestnanec si individuálne zvolí z ponúkaných možností pre neho najúčelnejšiu formu regenerácie, že keď žalobkyňa žiadala náhradu za uvedené poukážky vo forme peňažného plnenia za r. 2011 v sume 30,00 eur a za r. 2012 v sume 48,00 eur, právny nárok jej na túto náhradu za uvedené poukážky ani nemohol vzniknúť a to jednak z dôvodu, že nebola v evidenčnom stave žalovanej ako svojho zamestnávateľa a jednak aj z toho dôvodu, že pre zamestnávateľa od uplynutia výpovednej lehoty od XX.XX.XXXX a celý rok 2012 prácu nevykonávala a jej pracovná sila nebola zamestnávateľom využívaná, v dôsledku čoho by mala nárok na regeneráciu a relaxáciu.

46. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok potvrdil ako vecne správny.

47. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p.

48. Žalobkyňa bola v odvolacom konaní neúspešná, preto jej náhrada trov odvolacieho konania nebola priznaná a úspešnej žalovanej trovy odvolacieho konania nevznikli.

49. Výsledok hlasovania - pomer hlasov : 3 hlasy za (§ 393 ods. 2 posledná veta C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).